

Professoritütre sää järel ja suurkooli kõnetooli järel. Üks käsi oli aga friipsu läbi tema rehnungi teinud, ja see oli tema loodetud ühataadi enese käsi.

„Gotthold!“ ütles Gewa veel üks ford, ja see ütles „Gewa“, jälle Hebrea eestähelkese röhul. „Gotthold üttele, Sina igaw inimene, mis peale Sina mõtsed? Ja miss wajid Sina oma tühja rohu peale, mida lešket minu lillesaba ja keedujuure laba fülsasid? Ja miss riidlesid Sina isaga, et tema nüüd omas harjunud isemeesles meie lausatuse vasta seisab?“

„Mina västan Sinu küsimiste peale tagurpidi, laps! Wimane ei ole õige; mina ei riidlenud mitte Sinu isaga, meie mõtted läksivad aga natuke läredast lahku. Mina otsin meie teaduses seda mis elaw, ja endenew on — tema wiiwib selle juures mis surnud, mis paljas fuju on. Tema nimetas mind pealiskaudseks, mina teda kuiwetanud kujulaseks.“

„Ja minust saab senni wana neiu!“ kurtis Gewa.

„Ei, laps, waid minu armas, weise, hoolas laasale. Waata selle pitt-offalise, pats-terake nisu peale! Se on Egyptuses, Niiluse jõesuu lahkete wahel kasvanud, on pühast Niiluse fontsfäst kogutatud: kolmituhat aastat on need iwald muumia kuiwetanud kae peus seisnud, neiu Thaissi peus, kes Ülempræster Im-hotepi tütar suures Itaa linnas, Memphisis oli. — Mina aga näen neist

rohelistest laenetest, selle weise wiljamaa tüfi peal seda Memphisi lapsed Sfinksi-nägu wälja paistma, kellel kuninglik junisse-pats saelas on, fest Imhotep oli Farao poeg. Ja tema käes lootuse-öis, mis tödeste ka ennemuistne lootuse täht on, mitte ankur, see kristlik täht, mis õiguse pooltest mund midagi ei ole, kai muudetud rist.“

Gewa waatas imestates kõneleja peale, nenda et tema pea pääwawarju lollase woodre kumal wälja näitas, nagu maalitud pühakuju Katholiigi kirikus.

„Sina tead,“ rääkis kanditeeria Doktor edasi, „mis Sinu isa pärast meie waidsemist ütlesnud on: Kas wötké minu tütar wēi mitte, oga minu luba ei sa Teie mitte. Mina pidasin Teid üheks ustatawals teaduse jüngriks, oga Teie olete ka üks niisugune uuendaja, niisugune elaw. Wadake, minu sõber Sakkaraa on minuse nisu iwi ühest muumia firstust saatnud; mina ütlen Teile, nii wähe fui neist kolmituhat aastat wanadest iwadest nüüd veel leiba saada wöib, nii wähe —“

Tema ei saanud oma kõnet lõpetada, Gewa hallas tema laelast linni ja hüdis: „Nüüd saan aru! Tdest, Gotthold, Sina ei ole nii rumal fui Sa wälja näed! Oh, nüüd wöid Sina mind issa Heewa nimetada — Sina leiad ka tegewas elus teed, ja mis lena mõte see on preili Thaissist ja